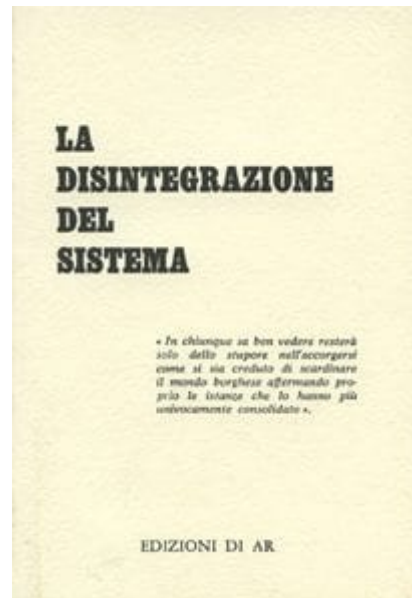

Autor: Edouard Rix

Za co vlastně bojujeme? Každý politický voják si tuto otázku jednou bude nucen položit. Ačkoli to možná někomu může připadnout protikladné, obvykle odvětime, že bojujeme ve jménu Tradice a Revoluce.

Tradice

Nejprve je třeba zdůraznit, že Tradice nemůže být zaměňována s nejrůznějšími zvyky a obyčejí. Tradice v sobě obsahuje souhrn znalostí vyššího řádu v návaznosti na Bytí a jeho odraz ve světě, jež nám byly zanechány generacemi našich předků. Neoperuje s tím, co probíhá v místě a v čase, nýbrž s věčnými hodnotami. Může se vyskytovat v *různých formách*, ovšem ve své podstatě má *jediný základ*. Neměla by být směřována s konkrétními náboženskými tradicemi, neboť zahrnuje celou škálu lidských aktivit na poli politickém, ekonomickém, sociálním, atd.

Inspirován Josephem de Maistrem, Fabrem d'Olivetem a zvláště pak René Guénonem, hovoří Julius Evola o „prvotní Tradici“, jež by z historického hlediska měla být odvoditelná z jednoho konkrétního zdroje nesčetných konkrétních tradic. Odkazuje tím na „hyperborejskou tradici“, která má svůj **původ na dálném Severu** v době, kdy započínal současný civilizační cyklus, s důrazem na indoevropské kultury.

Z Evolova úhlu pohledu se „dá hovořit o tradiční civilizaci nebo společnosti v případě, kdy je řízena principy transcendentními vše, co se dá považovat za humánní a individuální, přičemž tyto jsou orientovány směrem vzhůru.“ Základy tradiční civilizace tedy představují metafyzické vývody. Jsou charakterizovány prostřednictvím akceptace řádu nadřazeného všemu lidskému a nahodilému, přítomností autority elit, odvozujících z této transcendentní

platformy principy nezbytné k vytvoření hierarchicky orientované společenské organizace, jež si prorazí cestu ke znalostem vyššího druhu a vtiskne životu vertikální orientaci.

Moderní svět je podle Evoly v rozporu se světem Tradice, jehož odraz byl přítomen ve všech velkých civilizacích Západu i Východu, jež byly prosty naší ignorace čehokoli, co přesahuje člověka, a rovněž tak i naší všeobecné desakralizace, materialismu a mísení kast a ras.

Revoluce

Co se tohoto pojmu týče, musí být posuzován s ohledem na svůj někdejší dvojitý význam. Ve své současné podobě, jak ji obvykle vnímáme, revoluce představuje náhlou a násilnou změnu řízení státu. Jejími perfektními příklady budiž Velká francouzská revoluce a Ruská revoluce z roku 1917. Ve svém původním smyslu ovšem revoluce nezosobňuje subverzi a revoltu, leč naopak *návrat k počátečnímu bodu a prvotnímu pohybu okolo určité osy*. Použijeme-li astronomického příměru, „revoluce hvězdy“ označuje pohyb okolo vlastní osy, otáčení okolo centra, jež zabraňuje odstředivým silám, aby ji odnesly do nekonečnosti vesmíru.

Dnes se ovšem nacházíme na konci cyklu. Spolu s úpadkem kast – postupným klesáním autority v rámci Tradiční hierarchie čtyř stavů – se moc přesouvá od posvátných králů směrem k aristokratickým válečníkům, následně k obchodníkům a nakonec k masám. Žijeme v Železném věku, Indo-árijské Kalijuze, Temném věku úpadku charakterizovaném vládou kvantity, čísel, masovosti, a bezuzdnou honbou za produkcí, ziskem a materiálním bohatstvím.

Revolucí dneška by tedy mělo být usilování o návrat naší evropské civilizace k jejímu počátečnímu bodu v souladu s hodnotami a principy Tradice, k němuž lze dospět slovy Franca ‚Giorgia‘ Fredey „prostřednictvím rozmetání současného systému,“ který představuje antitezi tradičního světa, o nějž usilujeme.

Článek Eduarda Rixe: Tradition et Révolution byl přeložen z **anglické verze**, která vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing. Jeho původní, francouzská verze vyšla v časopise *Le Lansquenet* č. 16/podzim 2002. Online je k dispozici na stránkách **Euro-Synergies**.